

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

26 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Constantin Alerguș,

judecătorii - Sveatoslav Moldovan, Iurie Bejenaru, Oleg Sternioală, Maria Ghervas

a judecat fără citarea părților recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și partea vătămată Popa Tudor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Arnaut Valeriu Ion, născut la 28.08.1982, originar și locuitor al s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca.

Termenul de examinare a cauzei

instanța de fond: 23.09.2011 - 14.06.2013,

instanța de apel: 15.07.2013 - 26.03.2014,
16.12.2014 - 23.12.2015,

instanța de recurs: 01.08.2014 - 11.11.2014 -
- (*dispus rejudecarea*),
29.03.2016 - 26.07.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Basarabeasca din 14 iunie 2013, Arnaut V. a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5), 192¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală Arnaut V. a fost învinuit de faptul că, aflându-se în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, fiind fondatorul SC "Arnacon-Bas" SRL cu sediul în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, avînd genul de activitate "Transportul auto internațional de mărfuri", în care deține cota de participare 100 % din capitalul social, urmărind scopuri de însușire prin înșelăciune a mijloacelor bănești ale persoanelor cu care avea deja relații credibile, cu bună știință și intenționat, cunoscînd că Popa T. avea încredere în ultimul și dispune de surse financiare, sub pretext de activitate comună și investire, i-a cerut la

sfârșitul lunii septembrie - începutul lunii octombrie 2009, surse bănești în sumă de 14 000 euro, pe care ilegal le-a însușit prin metoda procurării unui tractor rutier pentru semiremorcă de marca/model "DAF FTG CF85.3806", (autocamion de mare tonaj), pentru transportarea masei lemnoase, care ulterior a fost luat la evidența BEET Basarabeasca după SC "Arnacon-Bas" SRL, fiindu-i atribuit n/î BS AE 872, prin ce a cauzat părții vătămate Popa T. prejudiciu în proporții deosebit de mari.

Tot el, în luna noiembrie 2009, în continuarea acțiunilor sale criminale, sub același pretext și în aceleași circumstanțe, aflându-se în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, cu scopul dobândirii ilicite, prin abuz de încredere și înșelăciune a bunurilor altei persoane, prin anunț în or. Comrat, a stabilit pentru vânzare o semiremorcă de marca/model "BENDES NS4G31", profitând de relațiile de încredere existente, repetat, a cerut de la Popa T. mijloace bănești în sumă de 6 000 euro pe care i-a însușit și mai târziu, fără a-l informa pe Popa T., a înregistrat această semiremorcă la BEET Basarabeasca, înmatriculând-o cu nr. BS AA 281 pe numele său, adică Arnaut V., prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu în proporții deosebit de mari.

Tot el, aflându-se în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, în luna februarie 2010, sub același pretext, în continuarea acțiunilor criminale, în scopul dobândirii ilicite, prin abuz de încredere și înșelăciune a bunurilor altei persoane, sub pretextul procurării masei lemnoase din Ucraina, a cerut de la Popa T. mijloace bănești în sumă de 5 000 euro pe care ilegal le-a însușit, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu în proporții deosebit de mari.

Tot el, în luna martie 2010, aflându-se în apropierea s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca și avînd scopul dobândirii ilicite, prin abuz de încredere și înșelăciune a bunurilor altei persoane, sub pretextul afacerilor comune, a cerut de la Popa T. suma de 5 850 euro, bani pe care ilegal i-a însușit prin metoda procurării unui lot de teren din or. Comrat, iar mai târziu, în aceleași circumstanțe de încredere, a dobîndit ilicit de la Popa T. pentru mai multe prestații încă 6 060 euro, iar în total ilicit a dobîndit suma de 36 850 euro și 100 dolari SUA, care îi aparțineau lui Popa T. și pe care i-a însușit, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu în proporții deosebit de mari.

Tot el, în continuarea acțiunilor sale criminale, în luna iunie - iulie 2010, în aceleași circumstanțe, sub pretextul afacerii comune cu Burcut V., în scopul dobândirii ilicite, prin abuz de încredere și înșelăciune, a cerut și a primit de la ultimul 7 000 euro, pentru a procura masă lemnoasă cu ulterioara restituire a sumei investite și dobînzii primite, însă i-a restituit marfă în sumă de 3 200 euro, refuzînd în continuare restituirea celeilalte părți în sumă de 3 800 euro, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciu în proporții mari, iar în total a cauzat

părților vătămate un prejudiciu material în sumă de 40 600 euro și 100 dolari SUA.

Acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, *escrocheria*, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

Tot el, la 25.07.2010, în jurul orelor 20³⁰ - 20⁴⁵, aflându-se la domiciliul părinților săi în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, împreună cu Popa T., care avea în proprietate privată autoturismul de marca/model "Toyota Avensis Verso", n/î C OC 801, care după folosirea unei cantități enorme de băutură alcoolică s-a culcat, autoturismul nominalizat fiind parcat în curtea gospodăriei nominalizate, de unde mai apoi, inculpatul, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, cu scopul răpirii mijlocului de transport menționat, folosindu-se de momentul lipsei proprietarului autoturismului nominalizat, sub pretextul de luare a documentelor din salonul acestui autoturism, prin înșelăciune, a cerut și a primit cheile pentru a avea acces la acest autoturism, ilegal a dobândit posesia asupra mijlocului de transport sus-indicat, după care a urcat la volanul acestui autoturism și l-a răpit, deplasându-se în s. Cioc-Maidan, r-nul Basarabeasca și ulterior, deplasându-se pe traseul L-631, r-nul Basarabeasca, neisprăvindu-se cu conducerea mijlocului de transport, intrând în curba drumului, a derapat de pe traseu, ciocnindu-se într-un copac, deteriorând complet autoturismul răpit și ca rezultat al acțiunilor sale ilegale, a cauzat părții vătămate Popa T. prejudiciu material în sumă de 14 000 euro, adică daună în proporții deosebit de mari.

Acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire.

Tot el, în continuarea acțiunilor ilegale, la sfârșitul lunii octombrie 2010, cu scopul dobândirii ilicite, prin abuz de încredere, a bunurilor altei persoane, aflându-se pe teritoriul bazei SC "Arnacon-Bas" SRL, amplasată în s. Bașcalia, r-nul Basarabeasca, profitând de relațiile de încredere existente între el și Popa T., cât și faptul că autoturismul deteriorat de model "Toyota Avensis Verso", n/î C OC 801, ce aparținea lui Popa T., fără consimțământul sau împuternicirilor juridice din numele proprietarului la vinderea acestui autoturism deteriorat, l-a vândut lui Cheleş Iv., iar banii în sumă de 1 200 euro obținuți de la vânzare ilegal i-a însușit, cauzând astfel părții vătămate Popa T. prejudiciu material în sumă totală de 14 000 euro, ceea ce reprezintă prețul automobilului sus indicat, adică în proporții deosebit de mari.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, *escrocheria*, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

2.1. Instanța a reținut că faptele de transmitere a sumelor menționate nu au fost incluse în conținutul rechizitoriului și respectiv, în temeiul art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Declarațiile părții vătămate Popa T. și a martorului Popa E. nu au fost confirmate în ședința judiciară prin alte probe, fiind contradictorii.

Pentru existența escrocheriei este necesară constatarea trecerii unor bunuri mobile din proprietatea sau posesia părților vătămate Popa T. și Burcut V. în proprietatea inculpatului sau unei alte persoane, acționând în mod fraudulos, în scopul dobândirii, pentru sine sau pentru altul, a unei valori material străine, fapt care nu a fost efectuat de către partea acuzării. În acțiunile inculpatului lipsesc semnele componenței infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, *latura subiectivă* și nu este concret indicată *latura obiectivă*.

Totodată instanța a conchis că, probele prezentate de partea acuzării nu demonstrează existența intenției, a scopului acaparator, ca semne obligatorii ale *escrocheriei*, a obiectului, a laturii obiective, nu este concret indicată modalitatea săvârșirii a laturii obiective, înșelăciune sau abuz de încredere, circumstanțele transmiterii bunurilor și a sumelor de bani a mărimii prejudiciului cauzat, fiind condiție obligatorie impusă de prevederile art. 96 alin. (1) Cod de procedură penală, iar potrivit *pct. 6 al HP CSJ nr. 5 din 19.06.2006*, vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului.

În *cauza Barrber vs. Spania, din 1988*, CtEDO a indicat că sarcina de a demonstra vinovăția este pusă pe seama părții acuzării, iar orice dubii ar trebui să fie interpretate în favoarea învinuitului. Din prevederile articolului dat rezultă că, partea acuzării trebuie să înștiințeze învinuitul despre cauza inițiată în privința sa, astfel încât acesta să se poată pregăti și prezenta apărarea în modul corespunzător. Tot în sarcina părții acuzării este pusă obligația de a administra probe suficiente pentru a condamna persoana învinuită de săvârșirea unei infracțiuni, iar în *cauza Salabiaku vs Franța din 1988*, Curtea a subliniat că instanța de judecată națională este obligată să recurgă în mod automat la prezumție, apreciind toate probele.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și Partea vătămată Popa T., care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui Arnaut V. în baza art. 190 alin. (5), 192¹ alin. (1), 84 Cod penal, la 8 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu admiterea integrală a acțiunilor civile, invocînd că probele care sunt

coroborate dovedesc în totalitate vinovăția inculpatului, însă instanța s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului, excluzând celelalte probe ce dovedesc vinovăția acestuia .

Totodată, instanța greșit a conchis că probele prezentate de către partea acuzării nu demonstrează existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunilor imputate.

Astfel, analizând toate probele acumulate în cadrul urmăririi penale și în cadrul ședințelor, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5) și 192¹ alin. (1) Cod penal a fost pe deplin dovedită.

partea vătămată Popa T. casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului conform învinuirii formulate, cu admiterea integrală a acțiunii civile, invocând că, instanța de fond a examinat pur formal, tendențios și unilateral cauza penală, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză și a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2014, au fost admise apelurile declarate, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care Arnaut V. a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul administrării afacerilor pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

Acțiunile civile au fost admise în principiu, urmînd ca asupra cuantumului acestora să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

În rest sentința a fost menținută.

5. Instanța de apel a reținut că cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Însă, ansamblul de probe anexate la cauză, dovedesc despre existența în acțiunile inculpatului a indicilor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, *escrocheria*, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altor persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere în proporții deosebit de mari și inexistența indicilor infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Cod penal.

Anume prin intermediul înșelăciunii, dar și a abuzului de încredere, inculpatul a exercitat influența psihică asupra conștiinței și voinței părților vătămate Popa T. și Burcut V., care, *ca și cum transmițînd sumele de bani inculpatului, au presupus în mod eronat că ultimul este îndrituit a le lua și, deși în aparență, părțile vătămate au transmis banii benevol către inculpat, aceasta nu este decît o "prezentare scenică", făcută cu scopul de a demonstra celor din jur, cum ar fi, în cazul de față martorilor, caracterul legitim al acțiunilor.*

În speța, înșelăciunea manifestându-se prin promisiunile false ale inculpatului precum că, profitul care va fi obținut din activitatea firmei, va fi împărțit în jumătate, ultimul de fapt, neavând intenția de a-și onora angajamentul.

Or, încă la momentul intrării în posesia banilor transmiși de către părțile vătămate Popa T. și Burcut V., inculpatul urmărea scopul dobândirii ilicite a acestora și nu avea intenția de a-și onora angajamentul, fapt ce rezultă din acțiunile concludente ale inculpatului care, după cum se reține din declarațiile părții vătămate Burcut V., ulterior primirii banilor, nu prea răspundea la telefon, iar ca reacție a adresării cu o plîngere la procuratură a recunoscut imediat datoria sa în mărime de 7 000 euro, restituindu-i-o. *Faptul nerambursării cărorva dividende ca urmare a utilizării acestei sume de bani*, părții vătămate, la fel vine să confirme odată în plus lipsa intenției inculpatului de a duce o afacere comună cu acesta.

Corect a concluzionat prima instanță asupra faptului inexistenței în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive a infracțiunii prevăzute la art. 192¹ alin. (1) Cod penal și anume a *laturii obiective*, or, în virtutea relațiilor stabilite între inculpat și partea vătămată Popa T. - proprietarul automobilului de marcă "Toyota Avensis Verso", n/î C OC 801, primul, obișnuia să se folosească de acest automobil, fapt ce denotă lipsa caracterului ilegal al acțiunii de răpire.

Avînd în vedere *necesitatea administrării înscrisurilor întru conformarea exactă a sumelor despăgubirilor pretinse de părțile vătămate*, acțiunile civile urmează a fi admise în principiu, asupra acestora urmînd a se expune instanța în ordinea procedurii civile.

6. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul, avocatul Mîța O. în numele inculpatului Aranut V. care au solicitat:

procurorul, invocînd temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul a indicat că, instanța de apel corect a apreciat probele de drept și de fapt administrate, însă nu a descris fapta ca fiind una constatată și prin urmare decizia instanței de apel nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare trebuie să conțină descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită.

În acest context, partea descriptivă a deciziei contravine prevederilor legale, deoarece ea nu descrie fapta criminală constatată.

Aceste prevederi legale au fost ignorate de către instanța de apel la examinarea apelului procurorului și în astfel de circumstanțe decizia este afectată și nu poate fi menținută, dar urmează a fi casată cu trimiterea la rejudecare a cauzei în instanța de apel.

avocatul Mîța O. în numele inculpatului Arnaut V., care invocînd temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea recursului declarat avocatul a indicat că, de către instanța de judecată urma să fie constatat faptul dobîndirii de către inculpat a bunurilor părții vătămate Popa T. în mărime de 38 900 euro, or aceste circumstanțe nu au fost stabilite.

Astfel, nici partea vătămată Popa T., nici martorul, Popa E., care de fapt este soția părții vătămate nu au dat explicații precise cu referire la circumstanțele pretensei investiții a mijloacelor bănești în procurarea camionului de marca/model "DAF FTG CF85.380 6".

Alte probe prezentate de partea acuzării la fel nu au nici o relevanță.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra demersului apărării de neadmitere și excludere ca probă a procesului-verbal de cercetare a copiilor caietului cu înscrieri a sumelor luate de la Popa T. de către inculpat pentru procurarea a unității de transport cu remorcă, pentru transportarea materiei prime - masei lemnoase, a materialelor de construcție etc., deoarece organul de urmărire penală a folosit foto-copii. Proveniența și autenticitatea datelor indicate în aceste foto-copii este imposibil de stabilit. Mai mult, nu este indicată sursa de obținere a acestora.

Totodată, instanța de apel a ignorat prevederile art. 419 Cod de procedură penală și exigențele *HP CSJ nr. 22 din 12.12.2005 cu modificările din 30.03.2009 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”*, expuse în pct. 26, care explică că rejudecarea cauzei în corespundere cu art. 419 Cod de procedură penală se va efectua cu respectarea principiului nemijlocirii, oralității și contradictorialității, egalității în drepturi în fața justiției, publicității ședinței de judecată. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probe cercetate de către prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

Prin urmare, instanța de apel nu a soluționat în mod legal fondul cauzei.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 noiembrie 2014, au fost admise recursurile declarate, casată total decizia contestată și dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că de către instanța de apel la judecarea cauzei, nu au fost respectate prevederile art. 419, 325 alin. (1), 101 alin. (1), (4), 384 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8), 394 alin. (1) pct. 1), 2), 385 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Astfel, potrivit descriptivului deciziei, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în raport cu circumstanțele invocate în rechizitoriu, pe fiecare

episod în parte, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii (f.d. 73, vol. V, pct. 4 din decizie).

Instanța de apel rejudecând cauza a depășit limitele învinuirii formulate, deoarece a constatat circumstanțe neincriminate inculpatului în rechizitoriu, că: *„(...) promisiunile false ale inculpatului precum că, profitul care va fi obținut din activitatea firmei, va fi împărțit în jumătate, ultimul de fapt neavând intenția de a-și onora angajamentul (...), nerambursării cărorva dividende ca urmare a utilizării acestei sume de bani (...)”* (f.d. 78, 102, vol. V, pct. 4 din decizie);

Totodată, instanța a concluzionat divergent și dubios cu privire la natura infracțională a acțiunilor inculpatului indicând că: *„(...) ca și cum transmițând sumele de bani inculpatului (...), necesitatea administrării înscrisurilor întru conformarea exactă a sumelor despăgubirilor pretinse de părțile vătămate (...), de a demonstra celor din jur, cum ar fi caracterul legitim al acțiunilor (...)”* (f.d. 78, 102, vol. V, pct. 4 din decizie).

Colegiul penal lărgit a conchis că, instanța de apel nu a apreciat ansamblul de probe cercetate și consemnate în procesul verbal al ședinței de judecată, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, separat și în coroborarea lor, neindicând niciun motiv pentru care a respins probele apărării.

Prin urmare, instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urma să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută fără modificări sentința.

10. Instanța de apel, reținând motivele casării deciziei anterioare indicate în pct. 8. al prezentei decizii, examinând probele anexate la materialele cauzei: - declarațiile: părților vătămate Popa T. și Burcut V. relatate în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond și menținute în cea de apel; - martorilor: Popa E., Burcut P., Cheleş Iv., Rusu I., Chintea V., Scutaru A., Arnaut Iv., Cașcaval Gh., Dediu A., precum și materialele cauzei: ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 25.11.2010 (f.d. 1 vol. I); ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 25.11.2010 (f.d. 2 vol. I); copia informației (f.d. 31, vol. I); ordonanța de anexare a documentelor la materialele dosarului penal (f.d. 32, vol. I); ordonanța de anexare a corpurilor delictive la materialele procesului penal (f.d. 33, vol. I); procesele-verbale de confruntare din 15.03.2011, 12.05.2011 și 17.03.2011 (f.d. 130-135, 225-230, 155-157, vol. I); răspunsul eliberate de către CÎS nr. 31-2/2576, din

23.11.2010 (f.d. 42, Vol. I); copia materialului cu privire la contravenție și procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI 01306466, din 11.10.2010 (f.d. 68 vol. I); ordin de încasare a numerarului din 14.10.2010 (f.d. 69 vol. I); informația prezentată de către șeful BEET Basarabeasca din 02.03.2011 (f.d.89, vol. I); copia certificatului de înmatriculare (f.d. 90-91, vol. I); certificatul de înregistrare din 19.02.2008 (f.d. 97, vol. I); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 16.03.2011 (f.d. 142, vol. I); fotocopia bonului de primire nr. DPR N. 642/72, din 06.10.2009 (f.d. 139, vol. I); fotocopia bonului de primire nr. DPR N.642/72, din 01.12.2009 (f.d. 140, vol. I); fotocopia bonului de primire nr. DPR N. 642/72, din 20.10.2009 (f.d. 142, vol. I); ordinul de plată nr. 3, din 01.10.2009 (f.d. 144, vol. I); copia recipisei semnată de inculpat (f.d. 13, vol. II); ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 04.04.2011 (f.d. 38 vol. II); ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 04.04.2011 (f.d. 39 vol. II); ordonanța privind efectuarea ridicării de obiecte și documente (f.d. 48 vol. II); procesul-verbal de ridicare din 15.04.2011 (f.d. 49 vol. II); certificatul de înmatriculare pe numele lui Popa T. din 12.03.2008; copia recipisei din 17.08.2010 (f.d. 69, vol. II); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală (f.d. 70 vol. II); raportul de expertiză nr. 268, din 20.02.2013 (f.d. 12-16, vol. IV); raportul de evaluare nr. 162/02A, din 05.02.2013 (f.d. 17, vol. IV); extrasul din Registrul de Stat al persoanelor juridice nr. 404, din 03.08.2011 (f.d.22, vol. IV); decizia privind înregistrarea modificărilor din 12.10.2009 și decizia fondatorului SC "Arnacon-Bas" SRL din 12.10.2009 (f.d. 23, vol. IV); copia ordinului de plată în valută străină nr. 2, din 30.03.2010 (f.d. 25, vol. IV); copia ordinului de plată în valută străină nr. 3, din 21.04.2010 (f.d.26, vol. IV); copia ordinului de plată în valută străină nr. 2, din 23.12.2010 (f.d. 27, vol. IV); copia ordinului de plată în valută străină nr. 1, din 20.11.2009 (f.d. 28, vol. IV); copia contractului de vânzare - cumpărare nr. 5/10-T, din 24.02.2010 (f.d.29-31, vol. IV); copia contractului de vânzare - cumpărare nr. 50, din 01.11.2009 (f.d. 32-34, vol. IV); copia contractului de vânzare - cumpărare nr. 19 F, din 03.11.2010 (f.d. 35-36, vol. IV); bonurile fiscale (f.d. 71-78, vol. IV); cartea națională de asigurare (f.d. 79-82, vol. IV), a conchis că instanța de fond a pronunțat o sentință de achitare legală, bazată pe probe concludente, verificate în ședință.

Potrivit art. 190 Cod penal, *escrocheria* ca formă de sustragere a averii se caracterizează prin dobândirea ilicită a averii prin înșelăciune sau abuz de încredere a proprietarului, sau deținătorului de bunuri. După cum rezultă din probatoriu, acuzatorul de stat, nu a prezentat acte corespunzătoare, care ar confirma că anume Arnaut V. a primit sumele concrete de la Popa T.

Din declarațiile părții vătămate, rezultă că el s-a bazat pe încrederea formată între el și Arnaut V., însă și în acest caz, raportul de încredere urma să

fie creat în urma încheierii între inculpat și partea vătămată a unor convenții de drept civil (mandat, depozit, administrare fiduciară, recipisă, contract).

Instanța de apel a verificat în afară de probele anexate la dosar și originalul caietului cu înscrieri, prezentat de către partea vătămată Popa T., din care nu este clar cine și cui i-a transmis sumele bănești, cine a primit aceste sume și în ce scopuri au fost folosiți banii (f.d. 217 vol. V).

În opinia instanței de apel, caietul menționat nu poate servi drept probă concludentă care ar confirma că Arnaut V. a primit sume concrete de la Popa T.

Totodată, probele menționate supra, confirmă că Arnaut V. a investit careva sume bănești în afacerea sa în care l-a implicat pe Popa T., însă acuzaarea nu a prezentat careva acte contabile, ori careva probe care ar confirma ce s-a făcut cu masa lemnoasă procurată în baza investițiilor, cine a beneficiat de pe urma realizării mesei lemnoase.

Oricare afacere cu implicarea unor sume bănești, urma să fie consemnată prin acte, care ulterior puteau fi verificate. Partea vătămată Popa T., nu a întocmit careva recipise, ori contracte atunci când a dat acordul de a adera la afacerea lui Arnaut V. și când a investit careva sume bănești.

În atare situație, rechizitoriul a fost întocmit în baza unor presupuse sume bănești, care ar fi fost investite în afacerea lui Arnaut V., însă o sentință de condamnare nu poate fi pronunțată în baza unor presupuneri, după cum este stipulat în art. 389 alin. (2) Cod de procedură penală.

Totodată, *latura subiectivă* a escrocheriei se caracterizează prin intenție directă cu caracter de profit. În cazul dat nu se poate afirma că Arnaut V. a avut intenții directe de profit. Intenția lui Arnaut V. a fost de a dezvolta afacerea. Faptul că Arnaut V. a restituit datoria părții vătămate Burcut V., confirmă că el nu urmărea scopul de acaparare a banilor primiți de la acesta.

Martorul Scutaru A., a declarat că Arnaut V., i-a restituit lui Popa E. sumele de 15 000 euro și 20 000 euro și tot ea a relatat că din discuția auzită, confirmă că inculpatul nu a avut intenția de răpire ori însușire a bunului străin.

Totodată, Arnaut V. a prezentat o recipisă conform căreia Popa T., a primit suma de 50 000 lei, în contul restituirii datoriei pentru automobilul defectat.

Această probă, de rînd cu declarațiile părții vătămate Popa T. referitor la episodul răpirii automobilului din care rezultă că însăși partea vătămată, la rugămintea lui Arnaut V., i-a transmis cheile de la mașină, confirmă faptul că ultimul nu a avut intenția de răpire ori de însușire a automobilului procurat în scopul dezvoltării afacerii lor.

Astfel, din probele expuse, instanța de apel a conchis că în speța diferită, nu a fost realizată nici *latura obiectivă*, nici cea *subiectivă* a infracțiunilor imputate lui Arnaut V. și sentința de achitare pronunțată în privința lui, este una legală și

întemeiată, iar apelurile acuzatorului de stat și a părții vătămate Popa T. sunt nefondate, urmînd a fi respinse.

11. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare procurorul și partea vătămată Popa T., care solicită:

procurorul, invocînd temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat procurorul indică, următoarele argumente:

- instanțele de fond au dat o apreciere greșită probelor acuzării, în derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punînd accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz;

- instanța de apel, în mod repetat incorect a concluzionat asupra legalității sentinței de achitare adoptate în prezenta cauză de către instanța de fond în privința inculpatului Arnaut V., fapt în temeiul căruia greșit a menținut acest act procesual;

- hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția iar motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii;

- declarațiile părților vătămate dovedesc că inculpatul Arnaut V. din start a intrat în încrederea lor, prin înșelăciune a intrat în posesia banilor indicați în actul de învinuire, ca ulterior să sustragă pentru sine aceste sume de bani;

- instanțele de judecată au lăsat fără apreciere: - *declarațiile* martorilor: Popa E. și Burcut P., Cheles Iv., Rusu I., Scutaru A., Arnaut Iv., care au confirmat faptul transmiterii sumelor bănești de către părțile vătămate Popa T. și Burcut V., inculpatului Arnaut V.;

- analizînd acele bonuri de plată și contracte de vânzare - cumpărare a maselor lemnoase care dovedesc efectuarea unor multiple și ample tranzacții comerciale ale întreprinderii gestionate de către Arnaut V., se dovedește că în perioada vizată inculpatul a dispus de mijloace financiare (în situația în care valoarea tranzacțiilor variază de la 2 100 la 97 000 dolari SUA), se dovedește că dînsul a avut o activitate economică și comercială destul de avantajoasă, fapt care și demonstrează că, banii obținuți de la părțile vătămate Burcut V. și Popa T. au fost folosiți în interes propriu, în vederea dezvoltării și ridicării afacerii sale de către Arnaut V.;

- este neînțeleasă aprecierea instanțelor în partea ce ține de acțiunile în privința acelui autocamion procurat din banii lui Popa T. aspect asupra căruia instanțele practic nici nu s-au expus;

- autocamionul de marca "DAF" a fost procurat din banii transmiși de către Popa T., fapt confirmat atât de către partea vătămată cât și de martorii audiați;

- prin actele prezentate de către BEET s-a dovedit că această unitate de transport a fost înregistrată pe numele inculpatului Arnaut V. și întreprinderea ce îi aparținea, contrar căror fapte, instanțele de judecată nu au răspuns la întrebarea care ar fi fost cauza că acest mijloc de transport nu a fost înregistrat pe numele lui Popa T. și din ce cauză părții vătămate nu i-a fost restituită nici unitatea de transport și nici costul acesteia;

- instanța nu s-a expus nici asupra faptului în baza căror temeiuri legale, inculpatul Arnaut V. a înstrăinat automobilul de marca/model "Toyota Avensis Verso", ce aparținea părții vătămate Popa T. și din care considerente dînsul nu a transmis ultimului prețul obținut la vînzarea acestuia;

- instanța de apel în mod eronat a apreciat recipisa semnată de către Popa E., cu privire la recepționarea sumei de 50 000 lei (f.d. 69 vol. II), deoarece atât conform declarațiilor părții vătămate Popa T. cât și a martorului Popa E. textul inițial al acestei recipise a fost modificat prin adăugarea cuvintelor "p/t mașină C OC 081", iar conform acelorași persoane, suma de 50 000 lei, nu a fost transmisă pentru acest automobil;

- instanța de apel a omis din vedere solicitarea acuzării de a contrapune originalul recipisei prezentat în instanța de apel de către Arnaut V. cu acea copie anexată anterior tot de către inculpat în ședința de judecată;

- instanțele de judecată în mod neîntemeiat au respins toate probele invocate în susținerea acuzării, nu au făcut o analiza minuțioasă a totalității probatoriului administrat și în mod neînțeleș și-au întemeiat soluția doar în baza declarațiilor inculpatului și a versiunii formulate de acesta, versiune care nu corespunde realității și circumstanțelor faptelor ce au avut loc;

- faptul că Popa T. i-a transmis cheile de la unitatea de transport lui Arnaut V., cu scopul ca ultimul să i-a careva documente, dovedește că acesta intenționat a indus-o în eroare pe partea vătămată, cu privire la obținerea acestor chei;

- faptul că inculpatul nu i-a comunicat despre accidentul comis, partea vătămata Popa T. aflînd despre cele întîmplate abia a 2-a zi în jurul orelor 17⁰⁰, din alte surse;

- acțiunea de răpire conform *laturii obiective* a infracțiunii prevăzute la art. 192¹ Cod penal, poate fi realizată prin mai multe modalități și prin acte consecutive: intrarea în posesie, urmată de deplasare;

- motivarea instanțelor cu privire la folosirea anterioară de către Arnaut V. a mijlocului de transport nu poate fi considerată o motivare justificativă a achitării pe acest capăt de acuzare deoarece, probele cercetate nu s-a dovedit că inculpatului îi era permisă folosirea autoturismului ce aparține lui Popa T. fără

acordul ultimului;

partea vătămată Popa T., care invocînd temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 4) și 6) Cod de procedură penală, casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat partea vătămată indică, următoarele argumente:

- instanța de apel corect a început examinarea cauzei, însă, la ultima ședință la care au fost formulate unele întrebări participanților, dar și ultimul cuvînt al inculpatului, nu a fost prezent procurorul participant pe caz (Cătălin Scutelnic), participarea căruia era obligatorie, fapt care poate fi verificat prin înregistrarea audio a ședinței judiciare din 22.12.2016 și în special la 23.12.2015;

- instanța de apel nici nu a fost sesizată prin dispoziție de înlocuirea acuzatorului de stat, astfel fiind încălcate prevederile art. 30, 31 și 33 Cod de procedură penală, respectiv instanța nu a fost compusă potrivit legii;

- potrivit procesului-verbal al ședinței din 23.12.2015, se atestă și se confirmă suplimentar faptul că la această ședință, în calitate de acuzator de stat a participat un alt procuror - Dorina T., dar și în pofida acestui fapt, în procesul-verbal lipsește mențiunea privind desemnarea (înlocuirea), altui procuror pentru participare la ședință, în legătură cu ce au fost formulate obiecții (în scris);

- în speță a fost prezentă situația racordată principiului "fructul pomului otrăvit", fiind încălcat dreptul garantat atît de legea națională cît și de legislația internațională, cum ar fi dreptul la un proces echitabil;

- jurisprudența CtEDO, care, interpretînd art. 6 din CoEDO, a indicat că organele de drept naționale urmează să-și motiveze hotăririle pe cauzele penale, cu impunerea unui răspuns detaliat la fiecare argument important pentru rezultatul procesului;

- autoritățile naționale sînt obligate să-și motiveze deciziile încît să permită exercitarea efectivă a dreptului la casație, să nu lase părțile într-o stare de incertitudine și să nu creeze impresia că nu au fost auzite (*cauza Hirvisaari vs. Finlanda, Garcia Ruiz vs. Spania, Helle vs. Finlanda, Șarban vs. Moldova*);

- în cauza *Gurgurov vs. Moldova*, (hotărîrea nr. 7045/08 din 16.09.2009), Curtea a statuat că, autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a alina ce s-a întîmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a le pune la baza deciziilor lor și să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili conform legii.

12. Judecînd recursurile ordinare, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate în acest articol.

12.1. Cu referire la recursul ordinar declarat de către partea acuzării.

Potrivit conținutului recursului declarat, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.*

Însă, la judecarea cauzei menționate în instanța de recurs, acest temei nu și-a găsit confirmare.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în *pct. 10. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea ca nefondate a apelurilor declarate de procuror și partea vătămată Popa T., precum și motivele adoptării soluției date.

În acest context, instanța de recurs, menționează că din conținutul deciziei rezultă că, instanța de apel corect a conchis asupra menținerii sentinței de achitare a lui Aranut V., motivându-și în acest sens concluzia.

Verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța ierarhic inferioară a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată punând la baza acesteia probele administrate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședințelor de judecată. Ținând cont de cele menționate Colegiul lărgit conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Potrivit conținutului recursului declarat, recurentul critică modalitatea de apreciere a probelor, astfel în acest sens Colegiul penal reține, că instanța de apel a verificat și apreciat probele în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală și conducându-se de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, a ținut cont de indicațiile date de instanța de recurs prin decizia din 11 noiembrie 2014 (*expuse în pct. 8 al prezentei decizii*) și a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel just ajungând la concluzia privind achitarea lui Aranu V. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5), 192¹ alin. (1) Cod penal, pe motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale acestor infracțiuni.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în cadrul ședinței instanței de apel, care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Aranut V. în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Colegiul penal reține că, instanța de apel analizând declarațiile părții vătămate Burcut V. corect a dat apreciere acestora, care a relatat că, Arnaut V. a recunoscut datoria și pînă la pronunțarea sentinței i-a restituit toți banii, careva pretenții de ordin material față de acesta nu are (f.d. 56, vol. III, f.d. 162, 163, vol. V). Prin urmare, în speță nu se poate afirma că inculpatul a avut intenții directe de profit, *intenția* acestuia a fost dezvoltarea afacerii, iar faptul că ultimul nu a negat și a restituit datoria părții vătămate, confirmă că el nu a urmărit scopul de acaparare a banilor primiți de la Burcut V.

Tot aici, urmează de menționat că, instanța de apel corect a conchis că, partea acuzării, nu a prezentat acte corespunzătoare, care ar confirma că anume inculpatul a primit careva sume concrete de la partea vătămată Popa T., or potrivit declarațiilor acestuia, rezultă că el s-a bazat pe încrederea formată între el și inculpat, însă și în acest caz, raportul de încredere urma să fie creat în urma încheierii între inculpat și partea vătămată a unor convenții de drept civil (*mandat, depozit, recipisă, contract etc*).

Revenind la textul recursului declarat, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiat argumentul invocat precum că, bonurile de plată și contracte de vânzare - cumpărare a masei lemnoase anexate la dosar (vol. IV), ar confirmat că, Arnaut V. a avut o activitate economică și comercială avantajoasă, datorită banilor obținuți de la părțile vătămate, care au fost folosiți în interes propriu, în vederea dezvoltării și ridicării afacerii sale, or probele menționate, confirmă că inculpatul a investit careva sume bănești în afacerea sa în care i-a implicat pe Popa T. și Burcut V., însă acuzarea nu a prezentat careva acte contabile, ori careva probe care ar confirma ce s-a făcut cu masa lemnoasă procurată în baza investițiilor, cine a beneficiat de pe urma realizării acesteia.

Din motivul enunțat mai sus, instanța de recurs va respinge alt argument al acuzării precum că, autocamionul de marca/model "DAF", a fost procurat din banii transmiși de către Popa T., or, partea acuzării la fel nu a prezentat careva probe pertinente în acest sens, iar declarațiile părții vătămate și martorilor audiați, la care face trimitere recurentul și informația prezentată de BEET Basarabeasca, nu prezintă garanții de probe certe și concludente care ar confirma primirea de către Arnaut V. de la Popa T. a căror-va sume bănești.

Colegiul reține că instanța de apel corect a concluzionat că între Arnaut V. și Popa T., ar exista relații de ordin civil care pot fi soluționate pe cale respectivă.

În acest aspect, Colegiul penal menționează că, în sensul art. 6 CoEDO, noțiunea de "*acuzăție în materie penală*" este distinctă de noțiunea "*drepturi și obligații cu caracter civil*", astfel, în *cauza Ringvold vs. Norvegia din 11.02.2003*, CtEDO a notat că, "(...) faptul că o lege, care poate permite o cerere de despăgubire în virtutea dreptului cu privire la prejudiciu, include și elemente obiective constitutive ale unei infracțiuni penale, nu reprezintă, în pofida gravității acestei infracțiuni, un motiv suficient pentru a considera ca persoana responsabilă de obligațiile cu caracter civil, să fie acuzată de o infracțiune penală".

Prin urmare, Colegiul penal consideră corecte concluziile instanțelor de fond privind achitarea inculpatului de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii de *escrocherie*, pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii, nefiind prezentate probe certe care ar dovedi vinovăția acestuia.

Argumentele recurentului, precum că, instanțele de judecată în mod neîntemeiat au respins toate probele invocate în susținerea acuzării pe episodul răpirii mijlocului de transport, nu au făcut o analiză minuțioasă a totalității probatoriului administrat și în mod neînțeleș și-au întemeiat soluția doar în baza declarațiilor inculpatului și a versiunii formulate de acesta, în opinia Colegiului, sînt neîntemeiate, astfel instanțele ierarhic inferioare, reieșind din prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, au dat o apreciere corectă declarațiilor părții vătămate Popa T. și inculpatului Arnaut V., just concluzionînd asupra nevinovăției ultimului pe acest capăt de învinuire.

Or, partea vătămată la rugămîntea lui Arnaut V., i-a transmis cheile de la automobilul de marca/model "Toyota Avensis Verso", n/î C OC 801, fapt care vine să confirme că ultimul nu a avut intenția de răpire ori însușire a acestui automobil.

Mai mult, potrivit declarațiilor părții vătămate Popa T., relatate în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și susținute în cadrul instanței de apel, ultimul a menționat că, anterior au fost cazuri cînd i-a încredințat lui Arnaut V. automobilul, iar celelalte probe, prezentate în sprijinul învinuirii, sunt indirecte, acestea nu arată precis și clar că inculpatul a avut intenția sau a acționat cu

scopul răpirii ori însușirii automobilului părții vătămate. Din conținutul lor nu rezultă date informative clare și precise, astfel existând dubii cu privire la vinovăția lui Arnaut V. pe acest capăt de învinuire.

Totodată urmează de menționat că, părții vătămate Popa T. i-a fost restituită o parte din bani pentru automobilul defectat, în sumă de 50 000 lei, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei (f.d. 69, vol. II).

Prin urmare, instanța de apel corect a conchis că învinuirea adusă lui Arnaut V. în baza art. 190 alin. (5), 192¹ alin. (1) Cod penal, nu și-a găsit confirmarea. Or, nici în cadrul urmăririi penale, nici în ședința de judecată acuzarea nu a prezentat probe, care ar fi demonstrat că inculpatul a comis infracțiunile imputate. Colegiul penal lărgit constată ca întemeiată concluzia instanței de apel privind menținerea sentinței de achitare a inculpatului, concluzie care, cum s-a menționat mai sus, detaliat este motivată și se bazează pe aprecierea obiectivă și sub toate aspectele a probelor administrate.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest sens prevederile art. 8 și 389 Cod de procedură penală, sub aspectul că o sentință de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de către instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate dubiile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat soluție întemeiată.

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 10. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune.

Iar critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Prin urmare, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar, instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în baza temeiurilor stipulate expres în norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

12.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de partea vătămată Popa T.

Din conținutul recursului declarat, se constată că recurentul invocă temeiuri de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 2), 4), 6) Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 15) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile*

art.30, 31 și 33; judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozițioul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Raportînd temeiurile invocate de autorul recursului la situația în cauză, Colegiul penal constată că acestea nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Autorul recursului pretinde că, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel la ultima ședință nu a fost prezent procurorul participant pe caz și instanța nu a fost informată în modul convenit despre înlocuirea acestuia, astfel instanța nu a fost compusă potrivit legii, fiind încălcate prevederile art. 30, 31, 33 Cod de procedură penală, cît și exigențele art. 6 § 1 CoEDO, (dreptul la un proces echitabil).

Alegațiile recurentului precum că la examinarea cauzei în apel instanța nu a fost compusă potrivit legii, urmează a fi respinse ca neîntemeiate, or, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 23.12.2015, în cadrul acestei ședințe inculpatului i-a fost oferit ultimul cuvînt. Faptul că în procesul-verbal menționat a fost indicată familia altui procuror nu este un motiv de casare. Or potrivit aceluiași proces-verbal, careva recuzări nu au fost înaintate.

Mai mult, în cadrul ședinței de judecată menționate, la această etapă a judecării cauzei acuzatorul de stat nu a avut un rol activ, participarea acestuia fiind una formală, iar în acest caz recurentul urma să argumenteze recursul sub aspectul dreptului pretins a fi încălcat.

Astfel, prevederile art. 6 § 1 CoEDO, în speță nu sunt aplicabile, or, cauzele CtEDO (*Hirvisari vs. Finlanda, Garcia Ruiz vs. Spania, Helle vs. Finlanda, Șarban vs. Moldova, Suominen vs. Finlanda, Kuznețov și alții vs. Rusia, Hadjianastassiou vs. Grecia, Dumitru vs. România, Beian vs. România și Gurgurov vs. Moldova*), la care face referire recurentul, au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decît cele existente în prezenta cauză.

În continuare, este necesar de a releva că recurentul, invocînd temeiul de drept pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, dînsul nu specifică expres și nu racordează care anume eroare prevăzută de această normă procesuală afectează hotărîrea contestată, ori norma sus menționată este compusă din mai multe subpuncte.

Din atare considerente, Colegiul penal respinge, ca nefondate, alegațiile titularului dreptului de recurs, în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu.

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate de recurent și, potrivit legii, se impune respingerea recursului declarat ca inadmisibil.

13. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin și partea vătămată Popa Tudor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Arnaut Valeriu Ion*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 iulie 2016.

Președinte
Judecătorii

Constantin Alerguș
Sveatoslav Moldovan
Iurie Bejenaru
Oleg Sternioală
Maria Ghervas